

MÉREGTELENÍTŐ

2020.12.szám

KEDVES OLVASÓ!

Napok óta Rád gondolok, hogy mit is üzenjek Neked méregtelenítés gyanánt? Hogy mi az, ami őszinte és építő, ami az enyém és mégis mindenkié lehet?

A következő írásokban azok a szavak jönnek majd Eléd, amik a szívemben és az értelmemben állandóan ott forognak, hol egyik, hol másik kerül felszínre, mint a zöldséglevésben a répák és egyéb finomságok. Ezek együttesen, puhára főve adnak ki végül is egy tápláló, ehető étket.

A bennem forgolódo szavak: Bizalom, Félelem, Remény, Elmúlás, Életöszön, Küzdés, Vágy, Okosság, Figyelmesség, Istenszeretet...

Sorolhatnám még tovább, de tudom, Benned is ott kavarnak ugyanezek. A jelen kor problémái adják, teremtik, dobják be az életünkbe ezeket a régen ismert fogalmakat. Dolgozunk ezzel, gondolkodva, imádkozva, vágyakozva, neki-neki rugaszkodva.

Olvasó, Te tudod, hol tartasz ebben a folyamatban. Puhulnak-e már ezek a nehezen megfőlő dolgok. Nem tudok elkészülési időt mondani, ez bonyolultabb, mint a szakácsművészet.

De egyben biztos vagyok: Aki bennünket a létbe hozott és aztán Haza vár, látja a kész-ségünket, és időben kiemel ebből a nehéz folyamatból.

A megfelelő időben azután együtt, minden erőfeszítésünk és a Kegyelem által elkészítjük a 21. század Emberiségének Istenhez visszatérő Hitét.

Mindnyájunk erőfeszítése, hűsége, munkája szükséges hozzá.

Ezt szeretném most Rád bízni, Neked átadni, mint megszülető Bizonyosságot.

Így léphetünk majd be együtt a **2021**-es esztendőbe.

Szent-Gály Kata: Esztendő - Morus Tamás

A kereszt kereszt marad akkor is,
ha tudjuk, hogy az Istent szeretőknak
minden javukra válik.

A gyémántnak is javára válik a csiszolás:
a rajta tündöklő fény megsokszorozza értékét -
de a csiszolás folyamatát ki kell bírnia.

A várakozás, mint jellempróba

„Semmi sem hozza ki úgy a legrosszabb oldalunkat, mint egy jó kis várakozás” – olvastam nemrég az idézetet Joyce Meyer keresztény író és tanítótól. Elgondolkodtatott: a várakozás tényleg a jellemünk próbája. Felfedi, hogy Istenben bízunk, vagy valójában még mindig önmagunkban. Hogy merünk-e csendben várni, vagy pótcselekvésekbe kapaszkodunk.

Most épp mindannyian várakozunk. Várjuk, hogy végre vége legyen a világjárványnak, várjuk, hogy legyen a koronavírus ellen oltás, várjuk, hogy újrainduljon a gazdaság, hogy legyenek új munkahelyek. Várunk a teszteredményekre és arra, hogy a rokonunk mikor jöhet haza a kórházból.

Emellett a kollektív várakozás mellett még lehet, hogy az egyéni életedben is vársz valamire, egy új otthonra, egy állásra, egy társra. Nem könnyű, igaz? Isten meg mintha elfeledkezett volna rólunk. Nem történik semmi.

Meguntuk és belefáradtunk már, hogy újra és újra könyörgünk a válaszáért, a megoldásért. Ahogy az idézetben benne van, ilyenkor előjöhethet a legrosszabb oldalunk is. Az önzés, az önsajnálát, a türelmetlenség, a keserűség, a neheztelés Isten felé. Nem kell elfojtanod ezeket csak azért, hogy „jó keresztény” legyél.

Normális, hogy negatív érzések jönnek fel a szívedben a hosszú várakozás idején, az viszont a te döntésed, hogy mit kezdesz ezekkel.

Hagyod, hogy elárazzanak és lenyomjanak vagy csak azért is felkelsz és kijelented, hogy – bár semmi reménykeltő nincs a körülményeidben – Istenre nézel és továbbra is bízol Benne. Elmondhatod Neki, hogy igen, baromi nehéz, igen, baromira elegend van, de elhiszed, hogy Ő tényleg jó és tényleg annyira szeret, hogy most sem fog cserbenhagyni.

Ez bizony küzdelem, akár hónapokig, évekig tartó harc, hullámzó érzésekkel és gondolatokkal. Hol elhiszed, hogy minden rendben lesz, hol utálsz az egészet. De tudod, mi nem hullámszik ebben az időszakban sem? Isten szava. Vedd elő az ígét és arra nézz – igen, újra, ötvenedszerre is. Az állhatatosság megvan benned, így teremtett Isten.

Tarts ki és kérd minden nap, hogy Isten adjon új reményt a Szentlelke által, egészen addig, amíg meg nem jelenik a látható síkon is a győzelem vagy legalább annak az előszele. *„A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot.”* (Jn. 16:33.)

Sören Kierkegaard:

Ahogy az imádságom
egyre elmélyültebb és bensőbb lett,
úgy lett egyre kevesebb és kevesebb
a mondanivalóm.

Végül egészen csendes lettem.
És ami még nagyobb ellentéte
a beszédnek, hallóvá váltam.

Először úgy véltem,
az imádság beszéd.
De megtanultam, hogy az imádság
nem pusztán annyi,

mint a beszéd elhagyása,
hanem figyelmes hallgatás.

Így van ez:
Az imádság nem azt jelenti,
hogy az ember
a saját beszédét hallja;

az imádság annyi,
mint elcsendesedni, -
hallgatni és várakozni,
míg csak az imádkozó
már Istent hallja.

„Az igazi világosság, aki minden embert megvilágosít, a világba jött. A világban volt, a világ őáltala lett, de a világ nem ismerte fel őt.”
(Jn1,9-11.)

Akkor sem és ma sem ismerte fel a világ, hogy eljött hozzá a világosság. Nem fogadták be, nem segítettek rajta – pedig csak egy ártatlan kisgyermeket láttak, akin bárki érző embernek megesne a szíve... De ha ma nem látjuk meg a világosságot a szakadt, koszos, éhes, összefagyott emberben, akkor mondhatunk bármit, mi sem nyitottunk volna ajtót ott Betlehemben az Úrnak.

Jézus a legkisebbként jött közénk, ezért is hívta fel a figyelmet a legkisebbekről való gondoskodásra. Mert Ő visszatér Atyjához, így hiába keressük arcát az emberek között – hacsak fel nem fedezzük vonásait azokban, akiken otthagyja jelét, hogy felismerhessük őt. Ha pedig megláttuk világosságát, akkor már könnyebb követni azt.

És talán nemcsak Karácsony idején...

Murányi Marianna: Jézust, ha jó

Gyertyák lobogása –
Jézust, ha jó,
Vígan melegítse a
Kis csecsemőt.

Dajkálja dallal
Sok kicsi király,
S ne legyen annyi
Nagy földi viszály.

Kosztolányi Dezső a katolikus Egyházzal

Kosztolányi egy alkalommal így nyilatkozott egy pap-költő barátjának:

„Olyan páratlan, tündöklő vallás egy sincs, mint a tiétek. Tiszta költészet... Ti nem is sejtitek, milyen széppé és változatossá tettétek az életet, amely magában fárasztó és unalmas. Ti ünnepeitekkel részekre bontottátok az évet. Szolgálatába állítottátok fel a csúcsokat: építészetben, szobrászatban, festészetben, zenében, költészetben egyaránt.

November 1-jén, amikor kezdődik az őszi vörös hervadás, kiviszitek az embereket a temetőbe, és meggyújtjátok a kegyelet gyertyáit és mécs lángjait. Virággal borítjátok a sírokat, és figyelmeztetitek a világot az elmúlásra...

Amikor megjön a december, hajnali misét tartotok. A hajnali kék ködben lámpásos emberek bandukolnak a kivilágított kis falusi templomok felé, és teli torokkal éneklitek az „Ó fényességes szép hajnal” kezdetű ódon adventi éneket. A nappalok egyre rövidebbek lesznek, a sötétség egyre sűrűbb és hosszabb. És ti azt mondjátok: nem kell félni. Majd jön valaki, aki elűzi a sötétséget, és sose látott fényt gyűjt a világnak. Az adventi emberek remélnék, és várják a fényt.

A várakozásban kicsordul az ajándékozási kedv. Titokban vásároljátok szeretteiteknek az emléktárgyakat, hogy szeretettel ünnepeljétek együtt a fény születését.

És a sötétség mélypontján, december 24-én, amelyet „szentestének” neveztek, megrendezitek Jézus születésének mámorában azt a hallatlan és páratlan karácsonyi tűzijátékot, amelynek sziporkái New York-tól Tokióig látszanak. Akkora az öröm, hogy a világ táncrea perdül.

De pár hét múlva ismét üstökön ragadjátok az embert, és azt mondjátok neki: Elég volt! Hamut hintetek a kijózanult fejekre és azt mondjátok: „Emlékezzél ember, hogy porból vagy és porrá leszel!” És igyekeztek meggyőzni a világot, hogy mindenkinek szenvednie kell. A Kálváriára járatjátok az embereket, és a szenvedés szépségeit magyarázzátok nekik... És megjön a nagyhét. El-némítjátok a harangokat. Felállítjátok a nagy Halott sírját. És döbbenve áll a világ a nagy ravatalnál.

De nagyszombaton felzúgatjátok a Rómából visszatért harangokat. Aranyos karingbe öltöztök, és megindul az öröm mámorában ujjongó körmenet. – Alleluja! Föltámadt Krisztus e napon. A körmenet szegélyén sorfalat állnak a fák, zöld rügyekkel figyelnek rátok. – Igen! Igen! – mondogatják. Valóban itt van a feltámadás, a tavasz.

Olyan szép mindez, hogy az Egyházzal akkor sem volna szabad hozzányúlni, ha Isten nem volna sem égben, sem bennünk. Ha valami szörnyű hatalom kipusztítaná a világból a virágokat, a színeket, és hamuszürkévé tenné a földet, vagy eltörölné a modern ember játékszerét, a sportot, nem okozna akkora kárt, mintha az Egyházat törölné el.”

Dsida Jenő: Karácsonykor

Találjátok ki : mire gondolok?
Arra, hogy odakünn hófehér a táj
és közelg a szép mesés karácsony,
- s valami fáj.

Sok-sok testvérrre gondolok,
kik görnyednek az átoksúly alatt
és velem együtt nézik a karácsonyt
és a havat.

Az élet sürgős utain
be mennyi minden tarkaság elér
és milyen ritkán jön egy igazi ünnep,
ami fehér!

Azután arra gondolok,
hogyan hoz-e most a kis Jézus fenyőt?
És jaj, de másképp írnám ezt a verset
- tiz év előtt...

Fésűs Éva: A lényeg

A szépben az a legszebb,
ami leírhatatlan,
a vallomásban az,
ami kimondhatatlan,
csókban a búcsúzás
vagy nyíló szerelem,
egyetlen csillagban a végtelen.
Levélhullásban erdők bánata,
bújócskás völgy ölében a haza,
vetésben remény, moccanás a magban,
kottasorokban rabul ejtett dallam,
két összekulcsolt kézben az ima,
remekművekben a harmónia,
részekben álma az egésznek,
és mindenben a lényeg,
a rejtőzködő, ami sosem látszik,
de a lélekhez szelídült anyagban
tündöklően ott sugárzik.

Böjte Csaba: Él az Isten!

1981-ben voltam utoljára kórházban sárgasággal, a csíksomlyói fertőzőn! Előtte a bukaresti katonai kórházban kezeltek közel két hétig! Letelt a 18 hónap, véget ért a bakaság, leszereltem, szédelegve hazautaztam Csíkszeredába, ahol nem-sokára újból besárgultam! Befektettek egy nagy kórterembe, hol mindenki nagyon beteg volt! Ott, a kiszolgáltatottság földjén

tanultam meg tisztelni az orvosokat, bízni bennük és az általuk gyógyító Teremtőben!

A bizonytalanság, a holnap beláthatóságának a hiánya az embert nyitottá teszi. A kórházban egy hónap után, hiába tervezel, mert nem vagy ura a saját életednek! Egyszerűen minden ajtó bezárul, és olyan ajtók kezdenek nyikorogva kinyílni előtted, melyekről nem tudod, hogy hová is vezetnek! Ilyenkor kétségbe is eshetsz, de én úgy éltem meg azt az állapotot, hogy nem vagyok Egyedül. Megértettem, hogy az élet nem egy magánelőadás melyet úgy és akkor adsz elő mikor jónak látod, hanem egy gyönyörű páros tánc, melyben maga az Úr fogja a derekunkat és vezet! Döbbenetes volt érezni, hogy Isten nem távolról akar gyönyörködni bennünk, mint a fazekas a maga alkotásában, hanem társunk, partnerünk szeretne lenni! Ő erős kézzel, nyújtott karral fogja a kezünket és biztos lépésekkel vezet, forgat a maga koreográfiája szerint, ha kilépünk az önző, individuális magányunkból!

Az évek telnek, a kishitűség vagy a kíváncsiság, a lélek daca időközben eltántoríthat a partnered mellől, de hamar megtapasztalod, hogy a forgatókönyv nélkül saját életed torzójává válsz! Kudarcaid közepette, ha van eszed, kinyújtod bocsánatkérően reszkető kezed Istened felé! A Végtelen a porszemre nem haragszik, Ő ott folytatja jósággal az együttműködést, ahol abbahagyátok! Míg vele járod életed táncát, gyönyörű lesz minden mozdulatod, sok tapsot kapsz, mert mindenki csak téged lát, de te tudod, hogy ha nem vezetne a mennyei partnered, csak csúfos bukdácsolás lenne hebehurgya próbálkozásod!

Természetesen azt is látod, hogy Mestered mekkora szeretettel próbálja megfogni nem csak a körülötted állók derekát, hogy vezesse őket, hanem szeretné átölelni az egész emberiséget, mert ő tudja, hogy mit akar, ismeri azt az utat, mely a gyümölcsöző boldog életre vezet bennünket. Ő nem hátrál meg, a jó munkát, mit a teremtés hajnalán elkezdett, jó végre viszi! Nincs veszve semmi, évmilliárdok munkáját nem hagyja veszni az Isten!

Most újból itt vagyok a kórházban, a bizonytalanság földjén, imádságos szeretettel kapaszkodom Mesterem kezébe. Nem tudom, hogy mit hoz a holnap, de bizalommal nézek a jövőbe, nyitott vagyok, hisz tudom, hogy minden pillanat, mit Mesteremmel tölthetek ajándék, áldás, élet nekem és környezetemnek! Örömmel, fénnel tölt el ez a nyitottság, jó érezni, élni a bizonytalanságon túli egyetlen bizonyosságot, azt, hogy a világot tovább teremtő nagy Isten gyermekei vagyunk! Térdre borulva kórházi ágyam mellett, Csaba t.

„Képzeld el...

...hogy 1900-ban születnél.

Amikor 14 éves vagy, elkezdődik az első világháború és akkor ér véget, amikor 18 leszel. 22 millió halottal.

Röviddel azután, egy világjárvány tör a világra, egy influenza, amit „spanyolnáthának” hívnak, 50 millió embert öl meg. Élve és sértetlenül jössz ki, 20 éves lettél.

Aztán 29 évesen túléled azt a globális gazdasági válságot, ami a New York-i tőzsde összeomlásával kezdődött, inflációt, munkanélküliséget és éhínséget okozva.

33 éves vagy, amikor a nácik kerülnek hatalomra.

39 éves vagy, amikor elkezdődik a második világháború, és akkor ér véget, amikor 45 éves vagy. A holokauszt alatt 6 millió zsidó hal meg.

Több mint 60 millió halott összesen.

Amikor 52 éves vagy, a koreai háború kezdődik.

64 éves vagy, amikor a vietnami háború zajlik és 75 éves vagy, mire véget ér.

Egy 1985-ben született fiatal azt hiszi, hogy a nagyszüleinek fogalma sincs arról, milyen nehéz az élet, de a különböző háborúk és katasztrófák túlélői életben maradtak.

Egy 1995-ben született, és ma 25 éves azt hiszi, hogy itt a világvége, amikor az Amazon csomagja három napnál több idő alatt érkezik meg, vagy amikor nem kap több mint 15 "lajkot" a közzétett fotójáért a Facebookon.

2020-ben sokan kényelemben élünk, otthon sok különböző szórakozási forráshoz jutunk hozzá, gyakran többre is, mint amire szükségünk van.

Az emberek mégis panaszkodnak minden miatt... pedig van villany, telefon, étel, meleg víz és tető a fejük felett. Ezek közül több még nem is létezett a múltban. De az emberiség sokkal súlyosabb körülményeket élt túl, és soha nem veszítette el az életörömét.

Talán ideje lenne kevésbé önzőnek lenni, abbahagyni a panaszkodást és a sírást." (ismeretlen szerző)

Berényi Mihály: Há-kettő-ó

Nélküled nincsen zúzvara,
fürgén kanyargó kis patak,
kopár sivatagban élet,
s útról szétfröccsenő latyak.

Zuhatagban az erő vagy.
Monszun tenélküled? Ugyan!
Hátadon fürge kajakok;
máris indul az új futam!

Undok mocsarakat alkotsz.
Kútból ha jössz, megihatlak.
Árvíz vagy? Megátkozlak, bár
megszentelten rejt a paplak.

Elbújhatsz báránfelhőben.
Hó, jég nélkül nem tél a tél.
Véremben te vagy a legtöbb
– még sok évig keringhetnél!

Reinhard Lettmann püspök: Hűség

A mindennapok imája a hűség imája is. Ilyenkor mutatkozik meg annak hűsége, aki akkor is keresi Istent, amikor az éjszaka órái sötétek. Aki keres valakit, az még nem látja őt. Sokszor így vagyunk az imádságban is.

Isten nem tolakszik a szemünk elé. Imánk sokszor abból áll, hogy hűségesen kitartunk abban, hogy kutatjuk, keressük Istent.

Johannes Hansen: Ráhangolódás

E hosszú nap végén
leteszem
a könyveket
a leveleket
a kulcsokat
a cipőmet
a ruhámat
és az órát

E hosszú nap végén
Rád bízom
félelmeimet

gondjaimat
fáradásomat
örömeimet
szomorúságaimat
vágyaimat
és vétkeimet

E hosszú nap végén
leteszem önmagamot
mindenestől és egészen
csendben és biztonságban
én jószágos Istenem
a te oltalmadba
és békédbe

Tollas Tibor: Fenyők

t
i
tű
levelű
csend kupolái
örök-
zöld fenyvesek
a hó
alól is reményt szikrázni
csak zengjetekek!
Isten nélküli istállók mélyén
ti őrzitek a szárnyatok alá menekült
Kisdedet.
Túl: arasznai ágaitok szalmazsákokba rejtve,
ha örök
elkobozzák, rabok szabad szívében nyit tovább!
Némán is hirdessétek e gyűlölet-rengetegbe':
csak a
szeretet
tehet
csodát.

Richard Rohr: Szeressétek ellenségeiteket

„Hallottátok, hogy azt mondták, „szeressétek felebarátaitokat és gyűlöljétek ellenségeiteket.” De én azt mondom nektek, szeressétek ellenségeiteket és imádkozzatok üldözőitekért, hogy gyermekei legyetek Mennyei Atyátoknak.” – (Mt 5, 43-45.)

...Kevés közismert személy beszélt teljesebben és erőteljesebben Jézusnak arról a tanításáról, hogy szeressük ellenségeinket, mint Tisztelendő Dr. Martin Luther King Jr. Ez nem egy elvont teológiai kérdés volt számára. Ő a gyakorlatban birkózott ezzel - és nagy árat fizetett érte - hogy hogyan szeresse ellenségeit, mind az imán, mind az erőszakmentes tetteken keresztül. A következő néhány mondat kivonat egy prédikációjából:

Szeretni az ellenségeidet.

Amikor a szeretetről beszélek nem valami szentimentális és gyenge válaszról szólok. Arról az erőről beszélek, amelyre minden nagy vallás úgy tekintett, mint ami a legfőbb egységet teremtő elve az életnek. A szeretet valamiképpen a kulcs, amely kinyitja az ajtót, amely a végső valósághoz vezet... Talán Jézus egyetlen tanítását sem volt nehezebb követni, mint a parancsot, hogy „szeressétek ellenségeiteket”. Egyes emberek őszintén azt

éreztek, hogy ennek a tényleges gyakorlása nem lehetséges. Könnyű, mondják ők, szeretni azokat, akik szeretnek téged, de hogyan tudja valaki szeretni azokat, akik nyíltan és alattomosan azt keresik, hogy legyőzzenek téged?

Jézusnak ez a parancsa új sürgetéssel erőpróbára hív minket. Egyik felfordulás a másik után emlékeztetett arra, hogy a modern emberiség egy olyan úton jár, amelyet gyűlöletnek nevezünk, egy úton, amely a pusztulásba visz minket... Távol van mindez attól, hogy egy utópista álmodozónak kegyes rendelkezése legyen a parancs, hogy szeresd ellenségedet. Sokkal inkább abszolút feltétel a túlélésünkhöz. Szeretni az ellenségeinket: kulcs a világunk problémáinak a megoldásához. Jézus nem egy minden gyakorlatiasságot nélkülöző idealista: ő egy gyakorlatias realista.

Bizonyos vagyok abban, hogy Jézus megértette a problémát, amely együtt jár az ellenség szeretetének tettével. Ő nem követte azok sorát, akik könnyedén szájaltak a morális élet könnyűségéről. Felismerte, hogy a szeretetnek minden hiteles kifejezése egy Isten iránti állandó és teljes önátadásból nő ki. Így, mikor Jézus azt mondta „Szeresd ellenségedet”, akkor nem feledkezett meg ennek kemény jellemzőiről. Épp, hogy minden szavát értette. És keresztényként az a felelősségünk, hogy felfedezzük az értelmét ennek a parancsnak és szenvedélyesen keressük, megéljük azt a mindennapi életünkben. ...

Amikor Jézus megparancsolja nekünk, hogy szeressük ellenségeinket, nem az *eros*-ról (romantikus szerelem) beszél és nem is a *philia*-ról (a kölcsönös baráti szeretetről); ő az *agape*-ről beszél, az **értelmes és kreatív, üdvözítő jóakaratról minden ember iránt**. Csak ennek az útnak a követésével és az ilyen típusú szeretettel vagyunk alkalmasak arra, hogy a Mennyei Atyánk gyermekei legyünk.”

A fenti sorok nagyon időszerű emlékeztető a keresztényeknek világszerte. Meg kell kérdeznünk magunktól: „Mit jelentene az: keresni és megtestesíteni a szeretetet, mint „kreatív, üdvözítő jóakaratot” minden élő érdekében?

Szilágyi Domokos: Karácsony

A puha hóban, csillagokban,
az ünnepi foszlós kalácson
láthatatlanul ott a jel,
hogy itt van újra a karácsony.

Mint szomjazónak a pohár víz,
úgy kell mindig e kis melegség,
hisz arra született az ember,
hogy szeressen és szeressék.

S hogy ne a hóban, csillagokban,
ne ünnepi foszlós kalácson,
ne díszített fákon, hanem
a szívekben legyen karácsony.

Fekete István: A csillag

Nem tudom én, mi volt velem ezen a napon. Csak tettem-vettem céltalanul, mintha kerestem volna valamit, vagy valakit; mintha a szoba nem az lett volna, mint máskor, mintha nem találtam volna meg magamat.

Kiálltam néha a vadászház ajtajába s elnéztem a messze tájat, a havas, erdős hegyoldalakat, a ködös völgyet, aztán újra bementem a szobába, meg-raktam a tüzet és néztem, amíg a tuskó lángra kapott. Aztán megint csak egyedül lettem, mintha vártam volna valamire, vagy el kellett volna mennem valahova.

– Szenteste gyere be majd, fiam – mondta nagybátyám, de én nem ígértem semmit. – Tavaly is egyedül voltam – mondtam, és ez igaz is volt. Egyedül voltam, de nem hiányzott senki. Sötétlő alkonyattal gyertyát gyújtottam, eloltottam a lámpát és ünnep lett egyszerre körülöttem. A sötét ablaküvegben fellobbant a kis láng és visszánézett rám, mint az emlékek emlékeztetője, régi karácsonyok messze világossága és élő szemek, amelyek elhunytak azóta.

Akkor békesség lett a szívemben s imádság – most semmi. Csak nyugtalan-ság és tétova vágy, amelynek nem volt neve. Kiálltam újra az ajtóba, s az erdőszagú nyers levegő mintha megmosta volna tétova gondolataimat.

– Haza kellene menni! – Igen – gondoltam, s egyszerre más értelme és célja lett mindennek.

– Ámbár késő van már – akadékoskodott bennem valaki, de az elhatározást már nem változtathatta meg senki és semmi. Az órák ugyan már három nap-ja megállt, de nem is volt rá különösebb szükség, és nem is húztam fel újra. – Csütörtök van és délután három óra lehet – gondoltam –, esetleg fél négy...

Átvágok az erdőn és még világosan kiérek az országútra. Onnét már csak hét kilométer a falu. Lázas sietséggel rántottam fel a bekecset, hátizsák, puska, és szinte vidáman csattant a zár, mert mintha a sötétséget és a szorongást zártam volna az alkonyodó szobába. Aztán neki az erdőnek és a hegynek. A völgyben sűrűsödött a köd, de itt fenn még világos és tiszta volt minden. Valahol a magasban holló káromgott s egy másik válaszolt neki messziről. Alkonyodott s én megálltam kicsit szuszogni, mert itt meredek volt a hegy nagyon és már kimelegedtem. Az út egy kanyargós, régi fahordó út volt és pihenés közben arra gondoltam, hogy okosabb lesz egyenest északnak átvágni az erdőn, mert így rám sötétedik. Talán több is volt, mint három óra, amikor elindultam?...

Írányt vettem hát északnak, s erre a hegyoldal nem is volt olyan meredek. Itt már nem lehetett sietni, mert bokrok közé értem és itt nagyobb is volt a hó. Jobbra egy elhagyott kőbánya volt, azért még egy kicsit balra húzódtam, miközben megállapítottam, hogy nem lehetett buta ember az, aki először kimondta a közmondást, hogy „Járt utat a járatlanért el ne hagyd!”

A fahordó út, ha kanyarog is, mégis biztosan vezet az országútra, én meg itt bolyongok össze-vissza... Nekifordultam hát újra a meredeknek, de most már bizonytalanul és nagyon örültem, amikor a hegyoldal újra lejteni kezdett.

Valahol itt kell lennie az útnak – gondoltam – de meg is döbbsentem abban a pillanatban, mert enyhe szél mozdult alulról és ritka ködöt hajszott maga előtt. – Úristen, csak köd ne legyen! – fohászkoztam, de ebben a sötétedő délutánban nem hallgatott rám senki. A köd kúszott, mint az igazságtalan ítélet s én már térdig jártam benne. Aztán derékig, aztán, ahogy mentem a hegyoldalon lefelé, egyszerre elborított mindent. Megálltam.

– Arra volt észak... – gondoltam, de már nem voltam biztos benne. - De igen! Arra volt észak és én balra húzódtam a kőbányától! ...

A szél egyre terelte a ködöt, ami lucskos páráként tapogatta izzadt nyakamat. De azért mentem. Lassan, az igaz, mert már nem lehetett látni, csak pár lépésre, de tartottam az irányt, amelyet egyre bizonytalanabbnak éreztem. Ki kellett kerülnöm egy-egy bokrot és nem voltam biztos benne, hogy a régi irányra álltam-e vissza... S a köd egyre vastagodott.

– Van valahol erre egy szénégető kunyhó – gondoltam –, ha azt megtalálnám, talán ki lehetne húzni reggelig... Tüzet raknék...

– Kellett neked Szenteste... –csikorgott bennem a szemrehányás – otthagytad a meleg szobát... Tüzet rakni? Hiszen itt csepeg minden a ködtől... De azért mentem, bár ez már csak útvesztett tántorgás volt. – Mennyi idő lehet?

– gondoltam, csak hogy gondoljak valamire és ne arra, hogy tökéletesen eltévedtem. Aztán ritkult a köd, s annyit még láttam, hogy kiértem az öreg erdő szélére s megbotlottam egy frissen vágott tuskóban. Ezt a vágást én nem ismerem, de ha ismertem volna, sem veszem semmi hasznát, mert újra vastagon elborított mindent a köd. De azért lassan és ijedt konoksággal, meg-megbotolva, szinte tapogatva mentem egyre-egyre, míg végül neki-mentem a régi szénégető kunyhónak.

Körüljártam, kitapogattam a bejárást, az avult, nedves szalmát, és inkább lerogytam, mint leültem. Ez egy kicsit megnyugtató, de hamarosan fájni kezdtem, és arra gondoltam, hogy ha nem is fagyok meg, reggelig halálos nyavalyát szedek össze. Hiszen nem lehet több, mint hat óra vagy talán annyi se...

Édes Istenem! Aztán csak ültem, de hogy mennyi ideig – nem tudom. Régi karácsonyesték jutottak eszembe, régi barátok, és gyermekkorom egy kályhája, ami mindig meleg volt... Régi nyarak lobbantak fel előttem, szénaboglyák a napsugaras, meleg réten és régi tüzek, ahol szalonnát pirítottunk. Nagyon fáztam! Pedig nem volt nagyon hideg, de az ideges útkeresésben agyon izzadtam magam s a verejték, mint a hideg hólé, folyt le a hátamon. – Uram Isten, hát itt pusztulok? Vagy jobb lenne elindulni? Csak ültem, s amennyire lehetett, összehúztam magam. A köd hol ritkult, hol sűrűsödött, de látni nem lehetett semmit. – A gyertyákat eddig már meggyújtották, a szobában gyantás fenyőszag és a szeretet puha melege...

Az erdőben megzendült a szél, s a köd mintha most visszafelé folyt volna le a völgybe. Kimásztam a kunyhóból s a szél mintha vizes lepedőt borított volna a hátamra, de a köd ritkult és néha mintha az eget is látni lehetett volna. – Káprázat – gondoltam, de aztán nagyot dobbant a szívem, mert megláttam egy apró csillagot. Aztán még egyet, aztán az egész Göncöl szekeret, s a hátsó tengely végében, magasan – Uram Isten! – a sarkcsillag! Észak!

Egészen balra kellett fordulnom, mert erre egyenesen belemegyek az elhagyott kőbánya szakadékába. Végigfutott a hátamon a hideg, de jól megnéztem az irányt, s mentem sietve a csillag irányába, amíg csak újra el nem borította a köd.

De most már nem bántam, mert negyedóra múlva a régi fahordó úton botlottam meg és félóra múlva tapogatózva és meg-megállva bár, de kint voltam az országúton. Most már melegem volt, mert kiléptem, amennyire lehetett, de aztán megálltam és hálás szívvel néztem fel a ködös boltozatra, mert az a gondolat formálódott ki bennem, hogy az emberi élet nyomorúságában, félelmében és sötétségében irányt mutató sok csillag mind-mind ugyanaz a csillag, mint az Idők, Királyok és Pásztorok útmutató betlehemi csillaga.

Mire letalpaltam a hét kilométert, már csak vendéglátó nagybátyám volt ébren és meglepődve, szinte ijedten nézett rám: – Valami baj van? – Nem ... nincs ... csak elkéstem ... gyertyagyújtásról. Nagy volt a köd ... – Nincs semmi baj, fiam – nevetett –, csak annyi, hogy az órád megállt, a naptárod meg siet. Ma ugyanis szerda van és holnap lesz Szenteste és a gyertyagyújtásról már semmiképpen sem késel el...

Kosztolányi Dezső: Zengő telefon

Gyakran gondolok ezen az estén a telefonos-kisasszonyokra is, akik – szegények – az angyalok csengettyűzését szeretnék hallani, és csak a mi brutális jeleinkre kell figyelniük. Egy karácsonyeste csoda történt. Egymás után hívtam barátaimat a telefonkagylóhoz, és egyikkel se kaptam összeköttetést. Abban az órában történt ez, midőn az ajtók kinyílnak, s a szemek tükrén tündéri fényben ezer és ezer karácsonyfa tükröződik, és az emberek ámulva állnak a rege fényes küszöbe előtt.

– 58-20.

– Mással beszél – recsegte a központ.

– 55-59.

– Mással beszél.

Valami húsz-harminc embert csöngettem fel, most már csupa bosszúból és kíváncsiságból, de mindig csak a sztereotíp választ kaptam.

– Mással beszél.

– Kikkel beszélnek?

– Az éggel – felelte egy szelíd hang.

Kirohantam az éjszakába, és csakugyan csodát láttam. A telefondrótok kibillentek vízszintes nyugalmukból, s az ünnep vigalmában nyílegyenesen sisteregtek fel az égbe, egy vakító sugárkévében, mint a rakéták, egészen az Úr trónusáig.

Ha nem hiszik ezt el, emeljék le karácsonyestén a telefonkagylót. Csodálatos bizsergést lehet benne hallani. A háromkirályok imája, a pásztorok éneke hallatszik benne, angyalok harmonikája és trombitája. Azok, akik finomabb fülűek, hallják Szent Cecilia prímhegedűjét is, amely diszkrétan, fátyolosan, csodálatos művészettel vezeti az égi koncertet.

Dutka Ákos: Karácsony

Karácsony, béke, szeretet,
Beszéltek róla emberek,
Várjátok vágyó álmotok
S nincs itthon soha nálatok.
Elillant drága képzelet,
Gyermekkorodból jön veled
Aranydiós szent mesefa,
Anyád terített asztala.
Karácsony, béke, Betlehem...
Elég a gyertya hirtelen.
Elég a karcsú mesefán
S mi marad holnap, ezután?
Marad a gond, bűn, gyűlölet,
Pedig higgyétek emberek,
Ez az egyetlen értelem,
Amelynek titka végtelen.
Ez az egyetlen igaz út,
Melyen mindenki haza jut,
Mely földre hozza az eget:
A Szeretet, a Szeretet.

Olosz Lajos: Karácsony

A decemberi éjszaka kékmélyű fenyő.
Istenkar a semmibe tűzte.
Ezerszikrás csillagfűzérrel
csúcstól gyökéig körülűzte.
A mélységes bársonykékbe
elsüpped az ámulásunk
és mint Valóval bilincselte rab
a Szabadság felé bujdokol,
míg aranysziporkás csillagteherrel
a kékmélyű fenyő vállain át
a szívére bocsánatkérően ráhajol.

Gál Magdolna: Hetvenkedéseim

72 évesen nem tudok gondolni másra
Csak a veled való, végső találkozásra.
Ez maradhatna így egy epigramma
Angyal mérje ki súlyát grammra
Hogy megérte-e: szüleim szerelme
Kilökött engem a létbe terelve

Itt vagyok most még, ámulva, bánva
Mivégre is hívtál engem világra
Csak remegve nézi e szegényes elme
Hová is vezet majd Isten szerelme
Itt mocorgok, bolygónyi méhedben, Élet!
Kíváncsian várom a jövődő véget
Megéltem örömet, borzalmat, szépet
Nevelt, vezetett benne a Lélek
Míg mostanra fölfakadt bennem a hála
Hogy senkinek sincs élte, holta hiába!
Hogy nem baj
E sok jaj
És nem baj kudarc, bűn és véték
Egy sorsot éltem én is elétek
Fölvillantva
Egy pillanatra
A lángot, Uram, mit itt jártadba'
Úgy szerettél volna, ha fellobbanna...

Így most,
72 évesen nem tudok gondolni másra
Csak a Veled való, végső találkozásra.

Kosztolányi Dezső: Öröm

Mondd, mi ez az öröm, már napok óta? Éjjel, mikor megyek az utcán, egyszerre megállok. Valami viszkető csiklandozás bizsergeti a mellem. Gyönyörködöm egy cukrászda üzleti karácsonyfájában, melyet fehér kötényes kisasszonyok túlórázva díszítenek. Telefonom tündéri hanggal csilingel. Bámulom a könyveket, melyek -kívülről- a kirakat hazug vattahaván oly szépek a friss kötésükkel, az ízléstelen, arany címeikkel. Egy gázláng is meghat a fagyos homályban.

Évtizedek óta nem éreztem ezt. Valaha, abban az ősemberi derengésben, melyet a gyermekkorunk szokás nevezni, így december közepén édesapám sötét hajnalban kelt, és éjfél után feküdt. Dolgozószobája műhelyé alakult. Titokzatos neszeket hallottunk onnan, a lombfűrész sikítását, kopácsolást, a gyalu harsogását, s zárt ajtaja mögül az enyv szaga szüremkedett ki, mely gyermeklelkünkben, az eljövendő csodák reményében valami bűvös illattá változott. Mindig maga készítette játékainkat. Szeretett ezermeisterkedni. Előbb ő játszott, aztán mi.

Kaptam tőle egy ördögmalmot, mely a mozi föltalálása előtt a mozgóképeket sejtette meg velem. Máskor házitelefonnal lepett meg. A padlásról és pincéből hallottam komoly férfihangját. Emlékszem a leydeni palackra, mellyel a macskákat és cselédekét megvillanyozta, a gyantalemezre, melyet róka farkkal kellett megdörzsölnöm, s akkor a bodzabábok táncoltak rajta. Utoljára egy kis színházat ácsolt össze, igazi süllyesztővel, huszonöt díszlettel és ötszáz figurával. Ehhez maga írt egy darabot, csengő, rímes versekben.

Sokszor töprengtem annak idején, hogy miért nem vesz játékot a boltban, mint más úriember. Ez kicsit fájt is. Nem értettem. Hisz nem volt fukar, a pénzt semmire se becsülte. Most megértettem, hogy miért cselekedett így.

Ez a sok játék, melyet maga alkotott, a két keze munkájával és képzeletével, annyi idő után egyszerre mozogni és csöngetni, beszélni és hatni kezd rám, itt és ott, az utcán és kirakatokban föltámad, más alakban, de rendkívülien élőben és mindenütt jelenlévően.

Ezt az oktalant, megmagyarázhatatlan örömet is ő küldi nekem, onnan messziről. Jó helyre tette energiáját. Micsoda bölcs volt, micsoda ezermeister!

Megismétlődik a Jézus születését jövendölő együttállás

A Szentírás alapján Jézus Krisztus születését egy „csillag” adta hírül. Csillagászok és történészek sokat foglalkoztak annak megfejtésével, hogy vajon milyen égi jelenség mutatkozhatott azokban az időkben. A számos magyarázat közül a Jézus születését hírül adó jelenség a Jupiter és a Szaturnusz Kr.e. 7-ben bekövetkezett „legnagyobb” együttállása lehetett a Halak csillagképben. A korabeli asztrológiai értelmezések szerint a Jupiter a királyra, uralkodóra utalt, a Szaturnuszra a zsidóság bolygójaként tekintettek, a Halak csillagkép pedig a születést is jelképezte. Innen már nincs messze az a gondolat, hogy a Jupiter és a Szaturnusz Halak csillagképben létrejött együttállása „a zsidók királyának születését” adja hírül – erre az értelmezésre juthattak a napkeleti bölcsek is.

A jelenség idén karácsonykor megismétlődik.

Hónapok óta megfigyelhető a kora esti égen, ahogy két legnagyobb bolygónk, a Jupiter és a Szaturnusz egyre jobban megközelíti egymást. De miért is olyan különleges esemény ez? A belső bolygók – Nap körüli keringési idejük rövideje miatt – viszonylag gyakran kerülnek együttállásba akár egymással, akár a külső bolygókkal. A Jupiter és a Szaturnusz együttállására a viszonylag hosszabb Nap körüli keringési idejük miatt meglehetősen sokat kell várni, ugyanakkor mégis emberi léptékű periódusidőről van szó.

Mivel a Jupiter és a Szaturnusz nem kering pontosan az ekliptika síkjában, a különböző konjunkciók alkalmával a két égitest – Földről látható – legkisebb szögtávolsága is eltérő. Az idei esztendő különlegesnek számít abban, hogy a szögtávolság minimuma jóval kisebb az átlagosnál: mindössze 6 ívpercet tesz ki – írta decemberi Égi Kalendáriumában a Magyar Csillagász Egyesület.

Ilyen közelségre 1623 óta nem volt példa, legközelebb pedig 2080-ban fordul majd elő, hogy a két égitest ennyire közel látszik egymáshoz a Földről nézve.

A Jupiter és a Szaturnusz között november elején is már csak 5 fok volt, ezért már a nagyközönség számára is feltűnhetett a csillagokhoz képest feltűnően fényes égi páros. A szögtávolság december elejére 2 fokra szűkül, majd meg sem áll december 21-ig, amikor szabad szemmel nézve a Jupiter és a Szaturnusz szinte összeolvad.

A nagy nap estéjén Budapesten a Nap 15:56-kor nyugszik, a polgári szürkület 16:31-kor, a navigációs szürkület 17:11-kor, a csillagászati pedig 17:48-kor ér majd véget. A Jupiter csak 18:14-kor, a Szaturnusz 18:15-kor nyugszik,

ami azt jelenti, hogy derült idő és jó horizont esetén kényelmesen megfigyelhetjük a párost a délnyugati égbolton.

Dsida Jenő: Közeleg az emberfia

Tudom, hogy közeleg már a jó ember fia,
aki nem tőlem és nem tőled kap életet.
Néhány pásztornak, akik sohasem öltek
nyulat, nem hordoznak emberölő
szerszámot, megjelenik az angyal és
megjelenik a csillag és tele lesz dallal
a decemberi hegyoldal. Csak ránézünk a kisdedre
és tudni fogjuk, hogy Ő az.
Eljönnek az acéltrösztök fejedelmei,
a petróleumbányák frakkos császárai
s könnyel a szemükben letérdelnek elé.
Mert Ő lesz, akinek legtisztább kék a szeme,
legerősebb léssen a karja és szelíd arcáról ragyog
az örök építők acélos vidámsága.
Ő megmutatja minden vándornak az utat,
minden töprengőnek az igazságot, minden
haldoklónak az életet. Ő megmagyarázza
nekünk a gépek dalának igazi értelmét,
megmagyarázza és megáldja a fáradt költőt,
legsajgóbb szavait és mosolyogni fog és két
fehér galamb fog ülni a vállán kétfelől.
Ő nem ad országot nekünk, hanem otthont,
nem ad fegyvert, hanem kenyeret.
Ma még sírunk,
mert a mosolygás nem én vagyok.
Ma még sötét van,
mert nem jöttem világosságnak,
hanem hogy bizonyosságot tegyek a világosságról.
Már közeledik az éj, mely szüli a Hajnalt.
Eljön Ő, minden bizionnyal eljön.

Berényi Mihály: Évszakok jönnek, mennek

Minden évben akkor voltam boldog,
mikor a tél – vonakodva bár –
átadta helyét az új tavasznak,
és virágba borult a határ.

Mikor május ráncosodni kezdett,
s fiatalító kúrára ment,
meggyőzött a közelítő évszak:
magokat csak ő, a nyár teremt.

Na jó! Akkor maradj itt, nem bánom!
Kedvelem, amit július ad.
De ha negyven fokra is befűtesz,
rád kiáltok: Vidd az irhát!

Augusztus végén, szinte titokban,
harmadikként besurran ősz.
Megszerettem. Udvaroltam néki.
Várj még! Szilveszterig itt időzz!

Tudtam jól: ha elhagy, annak mindig
rossz a folytatása: hó, hideg.
Nyomában az epedve várt évszak
sohasem siet: lustán tipeg.

Ezek négyen jönnek, mennek sorban,
s én így vagy úgy élek a mának.
Tudom, mi, az lesz majd a legrosszabb,
ha mind a négyen továbbállnak.

Mit bánjuk, hogy lejár az év!
Énekre ajk és táncra láb!
Használja, ki mozogni tud,
Ezt az előnyét legalább.
Hajrá fiúk! ez a pohár...
Föl a kehelyt, koccantsatok!
Csörgése szóljon, hogy kikért,
És szóljon az, hogy hallgatok.

Vígan! az ó év haldokol,
Ne vessünk mint örökös, -
Pedig bizony semmit se hágy
Annak, ki végpercét lesi.
Hajrá fiúk! ez a pohár
Az évért, mely kiszenvede;
Emléke fõnn lesz *holnap* is...
Egy kis mámor futó köde.

/Arany János/

V I C C O L D A L

- Milyen a hallása?
- Református vagyok.
- Nem a vallása, a hallása!
- Ja, az jó!

- Nos, Kati néni, hogy vagyunk? - kérdi a lelkész.
- Nagyon lassan, tiszteletes úr.
- Mi a baj?
- Hát sok a dolog, az embernek alig van nyugodalma. Ha ez a kis templomi alvásom nem volna, nem is tudom hová lennék.

Kissé csúnyácska hölgy odamegy a gyóntatófülkéhez gyónni.

- Vétkeztem a hiúság bűnében, mert állandóan magamat bámulom a tükörben, hogy milyen szép vagyok.
- Mire az atya: - Ez nem bűn, ez tévedés!

- Miért élnek békében a buddhisták?
- ???
- Mert nem tudnak egymással hajba kapni.

- Mi a különbség a geológus és a teológus között?
- ???
- Ég és föld.

- Mit osztott el abszolút igazságosan Isten?
- ???

Isten egyedül az észet osztotta el igazságosan, mert még senki nem panaszkodott, hogy kevés lenne neki...

A lelkész fia megszerzi a jogosítványt. Odamegy az apjához, elkérni az autót.

- Ajánlok egy üzletet - feleli az apja - Levágtod a hajad, és viheted a kocsit.
- De annak idején Sámsonnak is hosszúhaja volt, Mózesnek és Jézusnak is! - próbálkozik a fiú.
- Igen, igen, de ők mindenhová gyalog mentek.

- Apu, tegnap éjjel kipróbáltam az új motorodat.
- Na és milyen?
- Hát... elmeséljem, vagy inkább elolvasod holnap az újságban?

Közúti ellenőrzéskor igazoltatja a rendőr a jó tündért, aki így szól hozzá:

- Rendőr, a lelked mélyén jó ember vagy. Teljesítem három kívánságodat! Mit kérsz?
- Személyit, jogosítványt, forgalmi engedélyt!

A rabbi és a plébános összeütköznek egymással egy kereszteződésben. Nagyon összetörik a kocsiakat, de csodák csodája, mikor kimásznak a roncsokból, egy karcolás sincs rajtuk.

- Erre igyunk - mondja a rabbi, és már szedi is elő a pálinkát meg a két poharat. Tölt mindkettőjüknek, a plébános iszik, de látja, hogy a rabbinak még tele a pohara. Megkérdezi:

- Mi van, Te nem iszol?

- Majd a helyszínelés után!

A rendőr megállít egy autót, és így szól a férfihoz, aki vezeti:

-Tudja uram, hogy 70-el ment, a megengedett 50 helyett?

- Nem igaz rendőr úr, csak 52-el hajtottam- ellenkezik a férfi.

- Nincs igazad Feri, láttam, hogy 70-et mutatott a kilométeróra -szólal meg a feleség, az anyósülésről. A férj egy dühös pillantást vet rá.

- Azért is meg kell büntetnem, mert nem világított a hátsó helyzetjelző lámpa-folytatja tovább a rendőr.

- Erről nem is tudtam. Biztosan most éghetett ki az izzó- szabadkozik a férj.

- Most miért mondd ezt Feri. Hetek óta arról beszélsz, hogy ki akarod cserélni - szólal meg ismét a feleség, a férje pedig megint dühösen néz rá.

- Azért is kap egy bírságot, mert nincs bekötve - írja tovább a rendőr.

- Csak most indultam el. Még nem volt alkalmam rá- védekezik a férj.

- Feri, te sosem kötöd be magad - replikázik a feleség.

- Kuss legyen asszony! - tör ki ingerülten a sofőr.

- Hölgyem, mindig így beszél magával a férje?- kérdi a döbbsent rendőr.

- Óh, nem, csak ha iszik- válaszol a nő.

Tudod-e, fiam, miért teremtette az Úr először Ádámot és csak azután Évát?

- Igen, Tiszteletes úr - válaszolja Pistike -, mert a Jóisten is tudta, hogy nem jó asszonnyal kezdeni!

Külön szobában alszunk, külön eszünk, külön megyünk nyaralni. Megteszünk mindent, hogy egyben tartsuk a házasságunkat.

- Mondja, asszonyom, hány gyermeke van?

- Most várom a hatodikat.

- Valóban? Nem is látszik. Mikorra várja?

- Bármelyik percben itt lehet. Leküldtem a boltba tejfölért.

Hatalmas zivatar zúdul le a városra. Az emberek pillanatok alatt eltűnnek az utcáról. Az ortodox, mélyen vallásos Kohn éppen egy hentesboltba szalad be. Áhítattal nézi a fenséges árukat, majd odaszól a hentesnek:

- Mondja meg, legyen szíves - mutat egy hatalmas sonkára - mennyibe kerül ebből egy kiló? Közben kint egy óriásit villámlik, amit szinte azonnal fűlsiketítő égzengés kísér. A mélyen hívő Kohn felnéz az égre, és remegő hangon így szól: - Jó, jó, azért még kérdezni csak szabad!

Ali megy a sivatagban, előtte 100 méterrel halad a felesége.

Találkoznak az imámmal, Juszuffal, aki rögtön meg is kérdezi:

- Te, Ali, a Koránban meg van írva, hogy a feleség csak utánad mehet!
- Hát tudod Juszuf, amikor a Koránt írták, akkor még nem volt elaknásítva a sivatag...

Mit mond a kiképzőtiszt az újoncoknak?

- Uraim, az egység az, amiben most vannak. A kétség az, amibe fognak esni...

- Gyerekek, ki tudna mondani egy példát a harmonikus házaseséltre? - kérdezi a tanárnő. Móricka jelentkezik:

- Az én nagyszüleim harmonikusan élnek. A nagypapa horkol, a nagymama meg süket.

Egy öreg bácsi ellenőrző vizsgálatra megy az orvosához. Az orvos kérdezi tőle, hogy van.

- Nagyszerűen érzem magam, doktor úr. Fél éve újra házasodtam. Az új feleségem 20 éves, és három hónapos terhes. Mit szól ehhez, doktor úr?

A doki gondolkodik, aztán megszólal:

- Hadd mondjak el egy történetet. Ismerek egy vadászt, aki sosem hagy ki egyetlen vadászigényt sem. Egyszer azonban véletlenül az esernyőjét viszi magával a dzsungelbe a puskája helyett. Szembetalálja magát egy medvével. Ráfogja az esernyőt, céloz, és meghúzza a ravaszt, vagyis a gombot. Bumm! A medve abban a pillanatban elterül a földön.

- Ez lehetetlen! Biztos valaki más is lőtt! - hitetlenkedik az öregúr.

- Na látja! - mondja a doktor. - Nekem is ez a véleményem.

Igaz, hogy csak tökfilkó megy lépre a kacér nőnek, de éppen az a kacér nő művésze, hogy a legokosabb emberből is tökfilkót csinál. (Ady Endre)

Egyértelmű, hogy a sakkot egy nő találta fel. Egyébként miért pont a királynő lenne a legerősebb figura? (Alan Alexander Milne)

Egy nő mindenben kételkedik, amit mondasz, kivéve, ha őt dicséred. (Elbert Hubbard)

Párizsban rázza a szőnyeget egy arab vendégmunkás az emeleti ablakban. Arra jár egy francia és felkiált:

- Mi van, Ali, nem indul?

A skót kisfiú megkérdezi az apjától:

- Apa, mi lesz karácsonykor a fa alatt?

- Parketta, kisfiam, parketta...

A kisfiú megkérdi az anyukájától:

- Anyu, ugye Isten adja meg a napi kenyerünket?
- Igen, kisfiam.
- És anyu, ugye a Jézuska hozza a játékokat?
- Igen, kisfiam.
- Akkor az apu mi a francot csinál egész nap?

Két ügyvéd bemegy egy étterembe, leülnek, kérnek egy pohár vizet, majd kinyitják az aktatáskájukat és elővesznek egy-egy szendvicset. A pincér felháborodva mondja nekik:

- De uraim! Ez egy étterem! Itt nem ehetik a saját szendvicseiket!

A két ügyvéd egymásra néz, megvonják a vállukat, kicserélik egymás közt a szendvicseiket, majd nyugodtan elkezdnek falatozni.

Két öregasszony eteti a galambokat. Az egyik megszólal:

- Te, ezek a galambok olyanok, mint a politikusok.
- Miért?
- Hát, amíg lent vannak a földön, addig a kezünkből esznek, de ahogy felkerülnek, csak tojnak a fejünkre!
- Miért van a Parlamenten kupola?
- ???
- Ki látott már lapos tetejű cirkuszt?!

Jobblétre szenderül, majd felkerül a mennyország kapujába egy politikai vezető. Bekopog. Kijön a kapuőr és mondja neki.

- Te sajnos nem jöhetsz be.
- Miért?
- Hát eléggé félrevezető életed volt, ígérettél, aztán mindig más lett. De van egy lehetőséged. 1 napot el kell töltened a pokolban, egyet a mennyben, és aztán dönthetsz, hol szeretnél lenni az idők végezetéig. Így is lett. Lement egy napra a pokolba. Látja ám, hogy ott az összes barátja, martinit isznak, ökröt sütnek, golfoznak. Nem akar hinni a szemének. Miután eltöltött egy napot, felkerült a mennybe. Látja, hatalmas békesség, az emberek kiegyensúlyozottak, minden tökéletesen működik. Lejár a nap és döntenie kell. Kérdi Szt. Péter: -Nos hol szeretnél élni?

- Hát nagyon röstellem magam, és a földieknek ne mondjátok meg, de én inkább a poklot választom.
- Rendben, hát legyen. –

Lemegy a pokolba, maga Lucifer nyitja ki a kaput, ahogy belép, be is csapódik mögötte. Látja ám, hogy a barátai koszosak, bűdösek, a szemétből esznek. A családtagjait meg éppen nyáron sütik. Odafordul Luciferhez.

- Lucifer! Tegnapelőtt nem ez volt itt!
- Ja, hát kedves barátom, az volt a kampány, aztán választottál, ezek pedig itt a reformok.